

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **Z. J.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2021, č. j. OAM-1111/ZA-ZA11-LE26-R2-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 5. 2021, č. j. 29 Az 2/2021 - 30,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 5. 2021, č. j. 29 Az 2/2021 - 30,
se zrušuje a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem **4.114 Kč**. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále také jen „napadené rozhodnutí“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 3. 5. 2021, č. j. 29 Az 2/2021 - 30 (dále jen „napadené usnesení“), podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu, kterou žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že v řízení nejsou splněny podmínky řízení, neboť žalobkyně přes výzvu soudu nepředložila plnou moc prokazující, že ke svému zastupování v řízení o žalobě zmocnila Organizaci pro pomoc uprchlíkům.

III.

[3] Proti napadenému usnesení nyní brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadené usnesení i napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[4] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že postupoval nezákonně ve vztahu k odmítnutí žaloby z důvodu údajné absence plné moci, byť tato byla součástí správního spisu. Organizace pro pomoc uprchlíkům na výzvu krajského soudu k předložení plné moci pro řízení o žalobě sdělila, že tato plná moc je součástí správního spisu, neboť neměla k dispozici jiný originál plné moci, než právě ten založený ve správním spise. Podle stěžovatelky správní soudy doposud akceptovaly ve věcech mezinárodní ochrany plnou moc udělenou jak pro správní, tak pro soudní řízení a nebylo nutné ji znovu dokládat, pokud již byla předložena ve správním řízení. Ostatně ve skutkově zcela totožných případech (sp. zn. 28 Az 2/2021 nebo sp. zn. 51 Az 1/2021) krajský soud akceptoval sdělení Organizace pro pomoc uprchlíkům odkazující na plnou moc založenou ve správním spise. Stěžovatelka má za to, že tímto odkazem dostala své povinnosti k doložení zmocnění uděleného Organizaci pro pomoc uprchlíkům. Žalovaný měl povinnost správní spis krajskému soudu předložit a zároveň s ním postoupit i předmětnou plnou moc.

[5] Stěžovatelka dodává, že původní plnou moc nebylo nutné nahrazovat či opakovaně udělovat, neboť stěžovatelka ve stávající plné moci zcela jasně projevila svou vůli být zastupována ve správním řízení i před soudy Organizací pro pomoc uprchlíkům. Nadto stěžovatelka opětovně ustanovila Organizaci pro pomoc uprchlíkům dne 24. 5. 2020 jako svou zástupkyni poté, co Krajský soud v Praze zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-1111/ZA-ZA11-P15-2015, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu.

[6] V další části kasační stížnosti stěžovatelka rozsáhle brojí proti napadenému rozhodnutí a namítá nesprávnou aplikaci § 25 písm. j) zákona o azylu žalovaným. Podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly dány. Žalovaný se nadto dopustil nezákonných průtahů řízení, a to i s ohledem na nenáročnost projednávané věci a dosud také zmocněnému zástupci stěžovatelky nezaslal výzvu k převzetí rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené rozhodnutí tudíž doposud nenabýlo právní moci.

pokračování

[7] Stěžovatelka závěrem uvádí, že její potřeba mezinárodní ochrany v České republice nezanikla a v případě návratu do Číny bude její život ohrožen z důvodu jejího náboženství. Požádala, aby jí soud sám vlastním rozhodnutím mezinárodní ochranu udělil.

IV.

[8] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným usnesením a navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

[9] Nesouhlasí s polemikou stěžovatelky o plné moci. Jestliže zastoupení nadále trvá, neměl by být pro stěžovatelku problém reagovat na výzvu soudu a plnou moc opětovně obstarat a soudu předložit. Stěžovatelka však zřejmě již není dostupná a zajistit novou plnou moc tak bylo pro Organizaci pro pomoc uprchlíkům nemožné.

[10] Žalovaný upozorňuje, že stěžovatelka mu doložila nájemní smlouvu s určitou dobou nájmu do 31. 12. 2020. Platnost průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce skončila dne 6. 12. 2020. Z uvedeného důvodu nabyl žalovaný oprávněné podezření, že se již stěžovatelka na uvedeném místě nevyskytuje, a požádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, o provedení pobytové kontroly. Na jejím základě zjistil, že stěžovatelka v bytě pobývala do 31. 8. 2020. Stěžovatelka se tudíž na uvedené adrese nezdržuje a neoznámila žalovanému místo svého dalšího pobytu.

[11] Ani Organizace pro pomoc uprchlíkům nebyla schopna žalovanému sdělit místo pobytu stěžovatelky. Žalovaný se proto domnívá, že pokud by krajský soud nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zcela jistě by bylo na místě postupovat podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 zákona o azylu.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Předmětem přezkumu v nynějším řízení o kasační stížnosti je usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby. Z povahy věci tudíž přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, nebo ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49). Ten však v sobě zahrnuje i kasační důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), c) i d) s. ř. s. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak může obecně spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výlukou ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v

nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např. odmítne-li soud podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky (rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128).

[15] Nejvyšší správní soud je v případě uvedeného kasačního důvodu (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.) oprávněn zkoumat pouze zákonnost důvodů pro odmítnutí žaloby a to, zda se krajský soud nedopustil procesních pochybení v řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí. Není naopak oprávněn se zabývat věcí samou, neboť tou se v případě odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 s. ř. s., nezabýval ani krajský soud.

[16] Kasační soud se tedy zaměřil na stěžejní spornou otázku, zda krajský soud dospěl ke správnému závěru o nesplnění podmínek řízení z důvodu nepředložení plné moci udělené stěžovatelkou Organizaci pro pomoc uprchlíkům k zastupování v řízení o žalobě.

[17] Ze správního spisu se podává, že stěžovatelka ustanovila Organizaci pro pomoc uprchlíkům jako svého zástupce pro řízení o udělení mezinárodní ochrany již plnou mocí ze dne 15. 9. 2016. Rozsah zmocnění vymezila tak, že plná moc je udělena „*k zastupování v řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR před Ministerstvem vnitra ČR a k veškerým právním úkonům s řízením souvisejícím, zejména k účasti na správních úkonech, k činění podání, k nahlížení do spisové dokumentace a k pořizování kopií, opisů a výpisů z této dokumentace, a k podání opravných prostředků řádných a mimořádných a k zastupování v řízení o těchto opravných prostředcích v plném rozsahu.*“

[18] Následně stěžovatelka dne 24. 5. 2020 udělila Organizaci pro pomoc uprchlíkům další plnou moc, jíž tuto organizaci zmocnila k tomu, „*aby mě v plném rozsahu zastupovala v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedeném podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Tato plná moc se vztahuje na všechny úkony činěné zmocněnkyní v průběhu správního řízení a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zmocněnkyně je v souvislosti se uvedenými řízeními oprávněna vykonat veškeré právní úkony, včetně, nikoliv však výlučně, nahlízet do spisové dokumentace a pořizovat její kopie, přijímat veškerou korespondenci, podepisovat a podávat jakékoliv návrhy, stížnosti a další písemnosti. Dále se tato plná moc vztahuje na podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, případně k sepsu vyjádření ke kasační stížnosti podané správním orgánem. Zmocněnkyně je také oprávněna podat podnět Veřejnému ochránci práv.*“ Uvedená plná moc (stejně jako i ta předchozí) obsahovala identifikaci zmocněnce i zmocnitele, byla stěžovatelkou podepsána a žalovanému byla do správního spisu poskytnuta dne 10. 6. 2020.

[19] Ze soudního spisu vedeného krajským soudem se současně podává, že Organizace pro pomoc uprchlíkům podala dne 26. 3. 2021 v zastoupení stěžovatelky žalobu proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud vyzval Organizaci pro pomoc uprchlíkům přípisem ze dne 6. 4. 2021 k doložení plné moci, která ji opravňuje k zastupování stěžovatelky. Organizace pro pomoc uprchlíkům krajskému soudu dne 19. 4. 2021 sdělila, že plná moc k zastupování stěžovatelky je založena ve správním spise. Krajský soud na to usnesením ze

pokračování

dne 20. 4. 2021, č. j. 29 Az 2/2021 - 22, Organizaci pro pomoc uprchlíkům opětovně vyzval k doložení plné moci pro zastupování stěžovatelky v řízení o žalobě a jelikož Organizace pro pomoc uprchlíkům na uvedené usnesení nikterak nereagovala, rozhodl následně napadeným usnesením a žalobu odmítl.

[20] Otázkou předložení plné moci v řízení o žalobě se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře v minulosti zabýval. Například v rozsudku ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 31/2010 - 60, dovodil, že „*f*u]stanovení § 32 odst. 1 o. s. ř. ukládající povinnost zástupce účastníka doložit již při prvním úkonu oprávnění k zastupování je aplikovatelné prostřednictvím § 64 s. ř. s. i ve správním soudnictví. Pod pojmem „doložit oprávnění k zastupování“ je však ve správním soudnictví třeba vedle předložení plné moci rozumět též tvrzení, že plná moc platná i pro soudní řízení se nachází ve správním spise, pokud je takové tvrzení následně ověřeno.“

[21] S ohledem na obsah správního spisu, obsah plné moci i na shora citované judikaturní závěry dospěl v nynější věci Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranění nedostatku v podmínkách řízení spočívajícího v nedoložení plné moci pro zastupování stěžovatelky Organizací pro pomoc uprchlíkům. Tato organizace předložila plnou moc opravňující ji k zastupování stěžovatelky obsahující nezbytné náležitosti již v řízení vedeném u žalovaného o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu uvedené plné moci ze dne 24. 5. 2020 (která nahradila předešlou plnou moc ze dne 15. 9. 2016) přitom nepochybně plyne, že Organizace pro pomoc uprchlíkům je na jejím základě oprávněna zastupovat stěžovatelku i v řízení o žalobě (dokonce i k podání kasační stížnosti). Odkazem na správní spis, který stěžovatelka učinila podáním ze dne 19. 4. 2021 k výzvě krajského soudu, tudíž splnila jeho požadavek k předložení plné moci. Ta totiž prokazatelně byla součástí správního spisu a krajský soud měl možnost poté, co by si tento správní spis u žalovaného obstaral, tuto skutečnost ověřit (viz výše citovaný rozsudek č. j. 8 As 31/2020 - 60). V nastalé situaci tudíž bylo povinností krajského soudu dříve, než učinil konečný úsudek o tom, zda nedostatek plné moci při podání žaloby byl či nebyl odstraněn, vyžádat si správní spis. Teprve poté mohl uvažovat o tom, zda stěžovatelka jeho výzvu splnila a zda uvedený nedostatek v podmínkách řízení byl či nebyl zhojen.

[22] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že závěr krajského soudu o tom, že žalovaný zpochybnil plnou moc předloženou Organizací pro pomoc uprchlíkům, neodpovídá obsahu soudního spisu. Žalovaný v podání, na něž krajský soud v napadeném usnesení odkazoval (ze dne 14. 4. 2021), toliko vyjadřoval svoje stanovisko k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žalobě a v té souvislosti zmiňoval skutečnosti týkající se jejího pobytu, jež jej vedly k zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. j) zákona o azylu. Nezpochybňoval však plnou moc udělenou Organizací pro pomoc uprchlíkům.

[23] Nejvyšší správní soud současně považuje za podstatné uvést, že stěžovatelčinou povinností nebylo předkládat v průběhu správního a soudního řízení opakovaně plnou moc, kterou již jednou předložila a jež se vztahovala z hlediska rozsahu zmocnění nejen na správní řízení, ale i soudní řízení správní a která nepozbyla své účinnosti.

[24] Jedná-li se o obsáhlé stěžovatelčiny kasační námitky, jež se vztahují k meritu věci (zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně požadavku, aby soud svým rozhodnutím nahradil napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodl o udělení azylu), nutno dodat, že Nejvyšší správní soud není nyní oprávněn se jimi zabývat (viz výše odst. [15]). Předmětem nynějšího přezkumu bylo výlučně usnesení o odmítnutí žaloby, v němž se ani krajský soud meritem věci nezabýval.

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byl naplněn.

VI.

[26] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[28] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2021, č. j. 4 Azs 148/2021 - 21, ustanoven zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL. M., advokát. Jeho hotové výdaje i odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč. Tyto sestávají z odměny za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a z paušální náhrady hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč. S ohledem na skutečnost, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 714 Kč (21 % z 3.400 Kč). Částka nákladů řízení bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu